SPORTUL magazin

BĂIATUL FĂRĂ TALENT...

Aflat în apogeul activității sale, jucătorul în al cărui palmares sînt trecute victorii la care un fotbalist de-abia ar avea temeritatea să viseze, handbalistul Iosif Iacob mărturisea zilele trecute, la aniversarea celor 29 de ani ai săi (născut 11 septembrie, la Carani-Timișoara): „Totdeauna m-am considerat un jucător fără talent și gîndul renunțării m-a stăpînit mult timp. Ca să-mi ridice moralul, primul meu antrenor, profesorul Codreanu de la Timișoara, mi-l cita deseori pe Edison: *„talentul=1% inspirație și 99% transpirație"* făcîndu-mi, implicit, o invitație la muncă serioasă, „principala condiție a reușitei" — cum spunea el. Astăzi, după 14 campionate și nenumărate jocuri internaționale, am latitudinea să susțin că fără o muncă titanică n-aș fi realizat decît procente derizorii din ceea ce am satisfacția să înregistrez acum".

Istoria carierei sale începe la Timișoara, în 1955, într-o zi ploioasă, cînd tînărul scund și blond ceruse antrenorului Progresului „să intre 10 minute". Avea pe atunci 16 ani și, oricît de prodigioasă ar fi fost imaginația sa de adolescent, nu putea crede că 13 ani mai tîrziu va juca în selecționata... lumii.

După doi ani de anonimat la Progresul, trece, în 1957, la Tehnometal (echipă aflată atunci în prima divizie) și, timp de cinci ani, face „atletică grea" la handbal în 11. În toamna lui '62 optează pentru Steaua și, împreună cu Nodea, Bulgaru, Gruia, Oțelea et comp. produce prima breșă în lanțul de victorii ale echipei Dinamo, cucerind întîiul titlu republican. Cu anul 1964 și participarea fructuoasă la ediția „mondialelor" de la Praga, stopăm biografia sportivă a lui Iacob, ea fiind de acum cunoscută în amănunt de fiecare iubitor de handbal.

Seriozitatea și conștiinciozitatea în pregătire i-au asigurat lui Iacob o constanță a formei sportive, el realizînd în acest sens o performanță unică: timp de șase ani (1962—'68) nu a secundat și nu a absentat de la întreceri nici măcar o etapă.

Anul 1968 rămîne, oricum, cel mai prodigios an al său. După ce cîștigă consecutiv — împreună cu echipa sa, Steaua, — al doilea campionat republican și aduce în țară „Cupa campionilor europeni", Iacob trăiește satisfacția supremă: este chemat împreună cu Gruia și alte 14 vedete ale handbalului continental să constituie Selecționata lumii, care urma să întîlnească pe campioana mondială — echipa Cehoslovaciei — într-un meci programat cu ocazia sărbătorilor organizate cu prilejul celor 700 de ani de la înființarea orașului Karvina. Partida s-a disputat la 11 august, exact în ziua cînd Cristian, băiatul lui Iacob, împlinea un an, aniversare pe care tatăl a onorat-o cu două goluri decisive pentru soarta partidei (24—21 pentru Selecționata lumii).

Cristian, mezinul familiei Iacob, nu știe acum că trofeul lîngă care pozează („Cupa campionilor europeni") e rîvnit pe continent precum... lîna de aur

Amintirile de familie sînt deocamdată puține pentru că soții Viorica și Iosif Iacob n-au împlinit încă nici doi ani de la căsătorie. De fiecare dată, însă, cînd abordează acest capitol, Geki ține să specifice: „Cunoștința mea cu soția tot sportului o datorez. Era în '65, la Poiana, și amîndoi eram în cantonament. Eu cu lotul, Viorica cu echipa de volei a Viitorului (n.r. a cărei echipieră este și în prezent). După un meci de verificare a venit să mă felicite, spunîndu-mi că am jucat excelent. De atunci a rămas cea mai fidelă suporteră a mea".

În pragul celor 30 de ani, am solicitat lui Iacob... planurile de viitor.

— Să joc. Pînă cînd? Cine știe! Eu aș vrea pînă în anul... 2000!

Nușa MUȘCELEANU

DE LA VOLEI, LA... PESCUIT

Pescarul amator din fotografie este un mare prieten al sportului, dr. MIRON GEORGESCU, polisportiv în tinerețe (voleibalist, fotbalist, schior), apoi antrenorul echipei naționale feminine de volei. Acum, el se ocupă doar de problemele medicinei, iar în puținele ore libere pe care le are practică cu pasiune pescuitul sportiv.

Într-una din aceste zile călduroase de septembrie, pe lacul Cernica din preajma Capitalei, dr. Miron Georgescu a... capturat o știucă de toată frumusețea. Ce greutate a avut exemplarul prins? Un kg și jumătate (fără proverbiala adăugire, măcar de cîteva sute de grame, cu care ne obișnuiesc pescarii amatori...).

Foto: T. R.

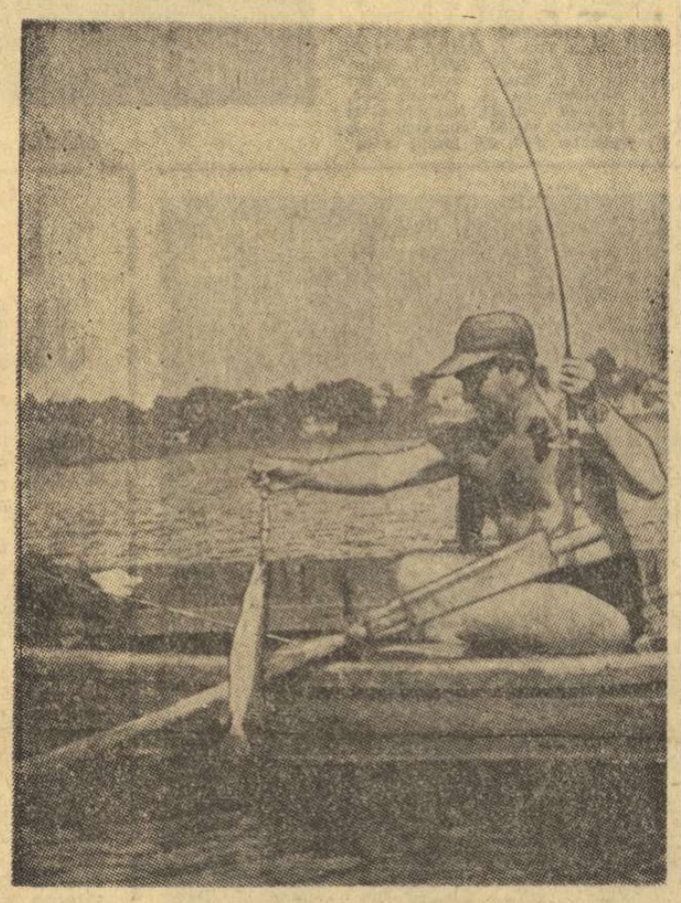

Parafrazîndu-l pe Pierre Daninos

NU VĂ GRĂBIȚI SĂ SPUNEȚI...

— Față de mine toți sînt niște pigmei!
— Îi țin în spinare!
— Batem la sigur!
— Asta antrenor? Să vină să învețe abecedarul de la mine!
— În mod precis ne calificăm...
— Un pahar-două n-are ce să strice.
— Cei tineri au timp. Să aștepte, că de aia-s tineri!
— Ce zicală, nene? N-avem nevoie de „bătrîni".
— Am talent dom'le, n-am nevoie de antrenament.
— Mă selecționează precis...
— Să se pună cu noi? Habar n-au să joace!
— Cu mine nu-i merge. Nici nu știe cînd se trezește în ghips...
— Nu-mi ajunge nici la degetul mic!

...PENTRU CĂ S-AR PUTEA SĂ FIE EXACT INVERS.

Duminicile unui nesportiv

OLIMPIONIKOS

Fiindcă sîntem în preajma celei de a nouăsprezecea ediții a Jocurilor Olimpice, îmi amintesc de primul Olimpionikos al nostru, Iosif Sîrbu. Strălucirea strugurilor copți umple podgoria în care mă aflu și trecerea grăbită a unei cete de sturzi pe cer nu tulbură tăcerea după-amiezii. Tăcerea pe care Sîrbu o iubea și de care avea nevoie spre a se concentra. Fiindcă tirul presupune concentrare, calm, liniște toate acestea pentru maxima încordare a întregii ființe: punctul de pe cercul negru al țintei e infim și el trebuie nimerit în plin, ceea ce pretinde o siguranță absolută. Și omul acesta, care își cunoștea anatomia, care știa cît contează poziția segmentelor, efortul realizării celui mai perfect echilibru, spunea că își potrivește oasele, la tragere, „cum își potriveau asirienii cărămizile în arcadă". Or, lucrul ăsta nu se obține decît într-o tăcere deplină.

Era din Șibot, de lîngă Mureș, băiat de țăran, care păstra amintirea senină a scîrțîitului în dulghina de lîngă roata morii, făcuse și foame, umblînd cu sufertașul prin Mahalaua căii ferate, cum i se spunea acum patru decenii Rahovei. A fost captivat de sport prin fotbal și „juca" cu un nasture de palton, pe masă. În tir l-a inițiat tatăl său, care îngrijea poligonul de tragere. Însă terminologia specialității a învățat-o mai tîrziu, de la alții, fiindcă vocabularul tatălui său era prea sărac.

Cam așa se întîmplă cu oamenii mari la suflet: li-e mic bagajul de cuvinte!

La 15 ani, Sîrbu a cîștigat cupa Bucureștilor, o cupă pe care organizatorii au uitat să i-o înmîneze; vreunul din ei a amanetat-o, probabil, la Muntele de pietate. Asta se petrecea în 1939, pentru ca, trei ani mai tîrziu, să învingă tot tirul românesc, cu 389 din 400 de puncte posibile. Cele 400 din 400 au venit abia după un deceniu, în 1952, la Jocurile Olimpice de la Helsinki. Dar înainte, ce pregătire, ce disciplină, de autocontrol! Arma, amănuntele ei, pîrghiile, respirațiile, așezarea picioarelor pe patul de lemn, fixarea rotulelor în unul și același loc, aflarea, pînă la urmă, a acelui punct arhimedic din care „universul poate fi scos din cheotori". Sîrbu însă voia, dimpotrivă, să reîntegreze universul în cheotorile lui morale!

Pentru că Iosif Sîrbu a fost nu numai un țintaș admirabil și campion olimpic, ci a fost și un om minunat. O ființă gînditoare, pentru care sportul era o conduită de viață, un joc mai curînd al spiritului decît al fizicului. Lupta mereu împotriva emoției, împotriva îngustării arterelor și-a vaselor capilare, spre a realiza calmul desăvîrșit al minții și desăvîrșita siguranță a ochiului. Cînd ochiul drept i-a slăbit, și-a deplasat sistemul de vizare la ochiul stîng. Întrebați un oftalmolog și un fiziolog ce înseamnă, asta, cît efort cere și ce schimbare totală de perspectivă operează în om! A ieșit însă victorios și de astă dată, deoarece voința și inteligența sa erau mai tari decît descurajarea, obstacolele, degradarea fizică.

Cred că Sîrbu, omul acesta delicat și visător, primul campion olimpic al României, urmărea de fapt nu performanțele sportive, ci ceea ce nu se obține deloc sau se obține rar și numai în clipele de grație: absolutul! Adică o mie din o mie, zece mii din zece mii și, tot așa, la infinit. Infinitul, căruia i-a dat întîlnire, într-o după-amiază însorită din septembrie 1964.

Mi-e dragă amintirea lui Iosif Sîrbu pentru că spunea că tirul e „ca o sonată pentru vioară solo" și pentru că îi plăcea muzica lui Bach, care îl liniștea și-i dădea încredere. Poate că dacă, în acea după-amiază de toamnă la poligon, un difuzor ar fi cîntat vreun coral de Bach — da, da, poate că Sîrbu mai era printre noi, fiindcă rata întîlnirea cu absolutul, pe care îl intuise, mai demult, în fugile cantorului din Lipsca.

George SBÂRCEA

SĂRBĂTORITUL

Fotbalistul brazilian Joao Pinheiro și-a cucerit o deosebită popularitate datorită „productivității" sale. Jucînd la o echipă amatoare din statul Rio, Pinheiro a marcat, în decurs de numai cîteva luni, nici mai mult nici mai puțin de 21 de goluri!

Pînă aici, nimic deosebit, numai că golurile în discuție au fost înscrise în... proprie poartă!

Nevrînd, totuși, să piardă un jucător inimos și, de altfel, un bun tehnician, antrenorul „l-a mutat" pe extrema stîngă, interzicîndu-i intrarea în propriul careu de 16 m. Iată, însă, că, în ciuda acestui „embargou", Pinheiro a reușit să mai marcheze un autogol. Și iată cum: la o lovitură de colț, unul dintre colegii lui Joao încearcă o degajare puternică, dar balonul șutat de el se lovește de piciorul stîng al „eroului" nostru, și sare în proprie poartă.

Nu e de mirare că în ziua împlinirii a 25 de ani, Pinheiro a primit de la coechipieri, drept cadou, o oglindă pe care era scris: „Privește-l pe cel mai primejdios atacant al echipei... adverse".

ADVERSARA MEA

De mulți ani, primul tur al campionatelor naționale de tenis nu-mi dăruie prilejul vreunei emoții. La acesta din urmă, însă, jocul inaugural m-a emoționat... într-un anume fel.

Aproape nu-mi venea să cred: de peste fileu, mingile veneau puternice, mă făceau să tresar surprinsă. Mi-am privit cu nedumerire adversara. Era o fetiță de 13 ani, de care auzeam prima dată, **Virginia Ruzici**, cea mai mică participantă a campionatelor. Cîtă vigoare la această copilă, firavă în aparență, pentru care racheta pare mult prea grea! M-am hotărît, după acest prim avertisment, s-o urmăresc cu cea mai mare atenție, în tot timpul jocului. Mărturisesc că nici un moment n-am regretat acest gînd, căci Virginia avea să-mi dezvăluie nenumărate alte lucruri la fel de surprinzătoare, pînă la ultima minge a meciului.

Serviciul a trebuit să i-l respect stînd la linia de fund; am alergat din răsputeri la cîteva „scurte" perfecte, pe care le făcea exact la momentul oportun; m-a atacat la fileu și a făcut puncte din volé. Într-un cuvînt, m-a uimit prin cunoașterea corectă și completă a întregii game de lovituri, demne de un jucător format, prin maturitatea tactică pe care o are de pe acum.

Întrevăd în ea pe viitoarea noastră campioană, poate pe marea noastră campioană pe care de atîția ani o așteptăm... Căci, parcă, n-am mai văzut, la noi, o asemenea autentică speranță, o mică jucătoare stăpînind, la acești 13 ani ai ei, atîtea elemente tehnice și tactice, avînd îndrăzneala tocmai potrivită și înțelepciunea unui jucător experimentat, ardoarea, ambiția și — mai presus de orice — marea bucurie de a juca tenis.

De cîte ori o revăd, de cîte ori gîndul mi-o readuce în minte așa cum am văzut-o atunci, cu obrăjorii arși de soare, cu picioarele ei lungi, brațele firave, subțirică în totul, nu mă pot împiedica să-i spun: puiul de ciută!

Haide, puiule de ciută, curaj, ia-o în sus și nu te opri pînă n-ajungi acolo, la culmile visate de tine. De noi...

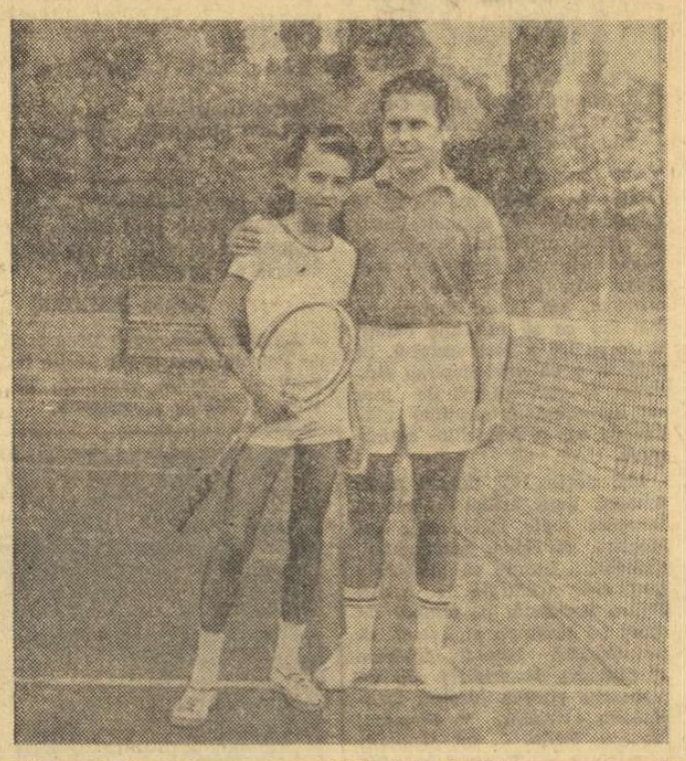

Micuța tenismană dinamovistă Virginia Ruzici, cu antrenorul ce o are în grijă, Aurel Segărceanu

Julieta NAMIAN-BOBOC

RĂSPUNDE Ion Poștașu

ION TALPA, MOINEȘTI. „În regulamentul difuzat de către F.R. Fotbal se spune următoarele la capitolul 10 (contestații): „Jucătorii trecuți pe foaia de arbitraj și contestați înainte de începerea meciului, pot fi scoși din formație și înlocuiți". Consider că, prin această clauză, se încurajează necinstea. Respectivul conducător care completează foaia de arbitraj ȘTIE FOARTE BINE DACA JUCĂTORII INSCRIȘI AU DREPT DE JOC SAU NU. De ce atunci i se mai dă dreptul să șteargă de pe foaie pe jucătorul „prins"? Eu știu că, în justiție, intenția de a fura este pedepsită la fel ca și un furt efectuat. La fotbal este altfel?". Aveți dreptate 100%! Nu-mi pot da seama ce considerente au stat la baza acestei prevederi care, practic, oferă portițe de scăpare celor ce umblă cu șoalda. Dar, ne interesează mai mult viitorul decît trecutul. Sperăm, deci, ca prevederea cu pricina să fie ștearsă din regulament. De radieră, facem noi rost!

GHEORGHE POPESCU, BUCUREȘTI. 1) S-au banalizat „filmele" legate de campionatul de fotbal. 2) Pavlovici a primit dezlegare de la F.C. Argeș, dar Biroul F.R.F. n-a admis legitimarea lui la Rapid București. Fiind vorba de un fotbalist, e necesară o precizare: deocamdată!

ORLANDO PORZA, ARAD. Poftim, aveți și mărturia mea: celebrul toreador spaniol Manuel Benitez a debutat, nu de mult, ca fotbalist, în divizia A. Cred însă că luptele cu taurii i s-au părut mai puțin primejdioase!

M. OLARU, COMUNA FORATIC. Ne cereți adresele a 13 „olimpici" români, pentru a le ura succes în Mexic. Sper să-i găsiți pe toți pe... podium! Dar pentru ceilalți nu țineți pumnii strînși? Îmi permit să le urez și lor succes, din partea dv.

MIRCEA SANITEAN, HUNEDOARA. Epigramele ne-au sosit tîrziu, pierzînd astfel principalul lor suport: actualitatea. Reținem, totuși, catrenul adresat Universității Craiova:

Fac urare la „Bănie"
(Deși cred că mulți mă-njură),
Ca oltenii, toți, să fie
Buni la fotbal... ca de gură!

M. E., BUCUREȘTI. „Vă trimit mai jos cîteva catrene. Dacă nu sînt bune, puneți-le la coș". Ne-am conformat. Vă mulțumim pentru sugestie! Ați uitat să puneți trăsura de unire la puneți-le. Poate o trimiteți cu altă ocazie!

M. BOT și NICOLAE MUCENICU, TIMIȘOARA. Am citit „minicronica" trimisă de dv. Nu știm la ce v-ați referit cînd i-ați dat acest titlu. La dimensiuni sau la... calitate?

PAUL BENGESCU, URZICENI. Pînă acum, nici o echipă românească n-a reușit să treacă de granița turului II în „Cupa campionilor europeni" la fotbal. Rapid, anul trecut, a fost gata să spargă... gheața, dar, după un ușor de recuperat 0—1 cu Juventus Torino, pe teren propriu n-a realizat decît un rezultat de egalitate: 0—0. Multă inimă rea ne face... Rapidulețul ăsta!

IONEL OPRIȘAN, BUCUREȘTI. Titus Ozon, antrenorul Jiului, a jucat de 22 de ori în echipa națională. Ultima oară, în 1962, în meciul cu Spania, de la Madrid. 1) E. Jenei a împlinit la 22 martie 31 de ani. Înainte de a veni la Steaua (în 1956), a jucat la U.T.A. Este unul dintre cei mai corecți și mai disciplinați jucători. El își respectă adversarul, respectă publicul, respectă arbitrul, chiar dacă o decizie a acestuia i se pare nedreaptă. Cred că n-a fost eliminat niciodată de pe teren! 2) Ambele informații sînt inexacte.

Ilustrații: N. CLAUDIU

RECENZIE

DIN SECRETUL MARILOR PERFORMANȚE *)

Pregătirea fizică, unul din secretele obținerii marilor performanțe, constituie un factor important al antrenamentului sportiv. Noțiune complexă, cunoașterea ei în detaliu este mai mult decît necesară, atît pentru sportivi, cît și, mai ales, pentru cei ce se ocupă de pregătirea lor — antrenorii.

Reprezentînd una din condițiile esențiale ale realizării unor rezultate înalte în întreceri, elementul pe care sînt grefați ceilalți factori ai antrenamentului, pregătirea fizică trebuie privită tocmai prin această prismă. Dar așa cum ramurile și, mai ales, probele sportive sînt multe și diferă în ceea ce privește gradul de solicitare a organismului și angrenarea grupelor de mușchi, tot astfel metodica pregătirii pentru una sau alta din aceste ramuri sau probe este diferită. De aceea, sportivii și antrenorii trebuie să cunoască ce metode de antrenament să folosească în pregătirea fizică, astfel încît rezultatele să fie de o înaltă valoare.

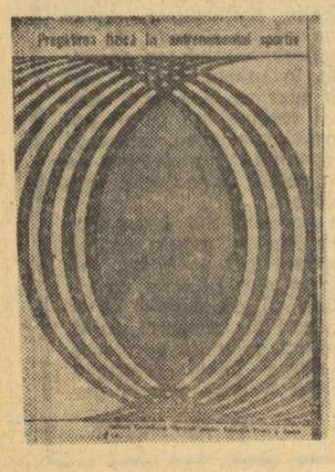

Un răspuns la întrebările pe care și le pun antrenorii și sportivii poate fi găsit în lucrarea de neîndoielnică utilitate **„Pregătirea fizică și antrenamentul sportiv"**, apărută recent în Editura C.N.E.F.S. autorii, G. BARANI, I. ISTRATE și regretatul ZENO DRAGOMIR, avînd concursul unui colectiv de specialiști și profesori, se servesc în argumentarea concepției lor despre pregătirea fizică de cele mai recente descoperiri ale științelor ajutătoare (biochimia, fiziologia, biomecanica etc.).

Meritul lucrării constă în faptul că, în prezentarea metodelor de pregătire fizică, se stăruie asupra specificului lor în funcție de ramurile sportive, în faptul că tezele susținute sînt rezultatul unor adînci investigații în antrenamentul sportiv, în faptul că cititorului îi sînt prezentate, pe înțeles (folosindu-se și imaginile grafice) exercițiile și aparatele ajutătoare necesare în pregătirea fizică pentru diversele ramuri sportive. Toate acestea dau o valoare particulară cărții, o fac indispensabilă oricărui antrenor, oricărui sportiv, dornic să-și perfecționeze metodele de antrenament, în scopul obținerii unor performanțe înalte.

*) **„Pregătirea fizică în antrenamentul sportiv", Editura CNEFS, 295 pag., 9,25 lei.**

SĂPTĂMÎNA VIITOARE PE ECRANE

Studioul cinematografic București prezintă
regia MAKK KÁROLY
muzica GEORGE GRIGORIU
FRUMOASELE VACANȚE
O COPRODUCȚIE ROMÂNO-UNGARĂ
CE 1429
cu: Ilinca Tomoroveanu, Sztankay Istvan, Ernyei Bela, Ottilia Borbath, Liska Zsuzsa, Florin Piersic, Florian Pittiș, George Demetru, Ion Dichiseanu, Aimee Iacobescu
scenariul
DUMITRU CARABĂȚ, DAN DEȘLIU, KALLY ISTVAN, KATONA FERENK